

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.757/2022/4.

Felperes:

felperes, felperes címe

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

Az alperes:

alperes., alperes címe

Az alperesek képviselője:

SBGK Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Borbély Boglárka ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 20.P.20.949/2022/11.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperesnek az államnak járó 48.000 (negyvennyolcezer) forint illetéket a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül kell megfizetnie az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 20.000 (húszezer) forint + áfa perköltséget, valamint e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 64.000 (hatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság fent írt számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes a TV csatorna televíziós csatornán 2021. november 18-án sugárzott műsor címe című adásában – azt közölte, hogy „felperes több lakást vásárolt településen, de ezeket a családtagjai nevére íratta (...) A pártelnök egymástól néhány lépésnyi távolságra településen, az új pláza közelében sorra vásárolja az ingatlanokat, nem a saját, hanem a családtagjai nevére íratta ezeket. Saját lakása van a út neve1, a út neve2 és az út neve3 úton (...) A utca neve utcai albérletben, amit az Országgyűlés Hivatala fizet közpénzből felperesnek, nem ő lakik, hanem kiadta azt egy ismerősének”.

A műsorban az alperes bemutatta az ingatlanok tulajdoni lapjainak fejrészeit, amelyek szerint a felperes nem tulajdonosa Budapesten a út neve1, a út neve2 és az út neve3 úti lakásoknak.

Az Országgyűlés Hivatala által a utca neve utcában felperes részére bérelt lakást a felperes nem adja ki másnak.

[2] A műsorban elhangzott valótlan tényállítások miatt az alperest a Fővárosi Törvényszék 31.P.22.958/2021/8/II. sorszámú ítéletével helyreigazításra kötelezte, amely határozatot a Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.111/2022/5/II. számú ítéletével helybenhagyott, a jogerős ítéletet pedig a Kúria Pfv.IV.20.625/2022/5. számú ítéletével hatályában fenntartotta.

[3] A felperes a kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes valótlan tényállításaival megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa működtetett TV csatorna televíziós csatorna műsor címe című műsorának 2021. november 18-i adásában valótlanul állította róla, hogy több lakást vásárolt településen, de azt a családtagjai nevére íratta, illetve, az Országgyűlés által számára bérelt lakást bérbe adja egy ismerősének. Kérte továbbá az alperest 800.000 forint sérelemdíj, valamint perköltsége megfizetésére kötelezni.

[4] Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Vitatta a kereset jogalapját és másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére vonatkozó szankció összecszerűségét is, míg harmadlagosan a kért sérelemdíj összegének csökkentését kérte. Álláspontja szerint a sérelmezett közlések nem sértik a

felperes jóhírnévhez való személyiségi jogát, mert azok valós tényekből levont okszerű következtetések. Előadta, hogy a közlései alapja egyfelől, hogy a felperes családjában esetlegesen lehetséges az ingatlanok tulajdonlására háttérmegállapodás, másfelől a utca neve utcában bérelt lakásban a ház gondnoka szerint a felperes nem lakott soha, illetve ott csak ritkán tartózkodik. Hivatkozott arra, hogy a sérelmezett következtetés nem alkalmas a felperes politikai megítélésének rontására, a személyéről kedvezőtlen értékítélet kialakítására, ami feltétele a jóhírnév megsértése megállapításának és a sérelemdíj szankció alkalmazásának is.

[5] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa működtetett TV csatorna nevű televíziós csatorna műsor címe című műsorának 2021. november 18-i adásában valótlanul állította a felperesről, hogy több lakást vásárolt településen, de azt a családtagjai nevére íratta, illetve az Országgyűlés által számára bérelt lakást kiadta egy ismerősének.

Kötelezte az alperest, hogy a fent megjelölt személyiségi jogsértés miatt fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 800.000 forint sérelemdíjat és 50.800 forint perköltséget, továbbá az állam javára, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívásában megjelölt módon és számlára 48.000 forint meg nem fizetett eljárási illetéket.

[6] Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, a IX. cikk. (1) és (2) bekezdését; a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (3) bekezdését, a 10. §-át; a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:44. §-át, a 2:45. § (2) bekezdését, a 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és a 2:52. § (1) bekezdését.

Kifejtette, hogy az alperes felhívás ellenére sem fejtette ki és nem igazolta a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonlásra vonatkozó és általa feltételezett háttérkonstrukció logikai láncolatát. Ennek hiányában pedig az ismert tények és az alperes által közölt tényekre történt következtetés okszerűsége nem állapítható meg, mert a műsorban bemutatott tulajdoni lapok nem a felperest tüntetik fel tulajdonosként. Megállapította, hogy nem okszerű és nem logikus az a következtetés, hogy ha a felperes rokonai, családtagjai tulajdonában állnak ingatlanok, akkor azok valójában miért a felperes ingatlanai lennének, a tények nem alapozzák meg bármiféle ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjogra következtetést.

Előadta a bérelt lakás további bérbeadására vonatkozó közlés vonatkozásában, hogy semmilyen adattal nem támasztotta alá a hírműsor, hogy az Országgyűlés által számára bérelt lakással a felperes visszaélne. A riportban szereplő személyek nem beazonosíthatók, nyilatkozataik körülményei sem derültek ki, és az információkat az alperes nem ellenőrizte, ami a tevékenységére vonatkozó jogszabályi előírások megsértését jelenti.

Megállapította a sérelmezett közlések teljes szövegkörnyezetét vizsgálva, hogy azok egyértelműen tényállítások, mert valamely tényből levont következtetés is általában tényállítás, ezért azok alkalmasak arra, hogy jóhírnévsértőek legyen.

Kifejtette, hogy az alperes közlésének kritikai tartalma miatt, miszerint a felperes folyamatosan visszaéléseket követ el, egymás után keveredik botrányba, szankciót maga után vonó cselekményekbe, kellő alapossgággal kellett volna eljárnia, de ennek ellenére nem vette figyelembe a felperesnek az adást megelőző napon nyilvánosságra hozott cáfoló nyilatkozatát sem. Előadta, hogy nem volt jelentősége álláspontja szerint a felperes közszereplői

minőségének és így fokozottabb tűrési kötelezettségének, mert a közéleti szereplők is igényelhetnek jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben. Kifejtette, hogy a valótlan tényekre a szólásszabadság érvényesülését célzó alkotmányos védelem csak annyiban terjed ki, hogy a jogi felelősségrevonás során a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében figyelembe kell venni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekét [7/2014. (III. 7.) AB határozat]. A vagyonyilatkozattételi kötelezettséggel rendelkező felperestől a közvélemény fokozottan elvárja a különböző írott és íratlan társadalmi normák betartását, ezért a vagyoni helyzetéről a valóságnak nem megfelelően beszámoló műsor állításai objektíve alkalmasak a felperes jóhírnevének megsértésére.

A sérelemdíj iránti kereset tárgyában rögzítette, hogy a sérelemdíj nem automatikus következménye a személyiségi jogsértésnek, annak funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nem vagyoni sérelmek kompenzálása. Figyelembe vette, hogy a műsorban elhangzottak bűncselekményt is megvalósíthatnak, ezért az elkövetett jogsértést jelentős súlyúnak értékelte, mert az alperes nem az Smtv.-ben foglaltaknak megfelelően járt el, és nem is törekedett a kiegyensúlyozott, objektív tájékoztatásra. Mérlegelése körébe vonta, hogy a műsorban elhangzottak célja a felperes személyének lejáratása volt, az alperes tájékoztatása rosszhiszeműnek és felróhatónak minősült. Kifejtette, hogy mivel az alperes műsora nagyszámú nézőhöz jutott el, de a jogerős helyreigazításra kötelező bírósági ítéletnek nem tett eleget, ezért nem eltűzött mértékű a 800.000 forint összegű sérelemdíj iránti kérelem.

A perköltség viselésére a pervesztes alperest kötelezte a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján figyelemmel a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére.

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását kérte.

Az anyagi jogi felülbírálat iránti kérelmében előadta, hogy álláspontja szerint a sérelmezett közlések nem sértik a felperes jóhírnevét, mert az csak valótlan tényállítással, valótlan tények híresztelésével és valós tények hamis színben feltüntetésével sérthető meg. A közlései ugyanakkor nem valótlan tényállítások, hanem valós tényekből levont okszerű következtetések. Kifejtette, hogy a következtetések levonásához álláspontja szerint nem szükséges konkrét háttérügyletet megnevezni, mert akkor az már nem is következtetés lenne, hanem a konkrét jogügyletre vonatkozó tényállítás. Az átlagnézők számára az a tény, hogy a felperes családjába tartozó személyek több ingatlannal is rendelkeznek, a felperesre nézve is hordoz olyan üzenetet, hogy a lakások hozzá is kötődnek.

A második sérelmezett közléssel kapcsolatban előadta, hogy a hírblokkban közölt, megkérdezett személyek nyilatkozata megfelelően alátámasztja a lakás további albérletbe adását. Ezen közlés valós tényekből levont okszerű következtetés, amelynek alapjául egyfelől a ház gondnoka által elmondottak szolgáltak, másrészt egy másik megkérdezett hölgy nyilatkozatában foglaltak adtak arra lehetőséget.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul hagyta figyelmen kívül, hogy a felperes közszereplő, aki köztudomásúan a szerényebb körülmények között élőkhez kíván szólni, ami indokolja vonatkozásában a családját érintő ingatlanok bemutatását.

Álláspontja szerint a megítélt sérelemdíj összege eltűzött, mert a felperes semmilyen konkrét hátrányt nem mutatott ki, amely a közlésekkel kapcsolatban érte. Álláspontja szerint irreleváns az, hogy a felperes vagyonyilatkozattételre kötelezett személy, és ezért vetnek rá

rossz fényt a közlések, ugyanis a sérelmezett közlés ezen kötelezettség hibás teljesítésére nem is utalt.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy egy közlés akkor tekinthető tényekből levont okszerű következtetésnek, értékelésnek, amennyiben van olyan valós, akár csak minimális ténybeli alapja, amelyből az elemi logika alapvető szabályait követve okszerűen el lehet jutni a megfogalmazott állításra. A jelen perben kifogásolt alperesi közlések esetében azonban az alperes még csak meg sem kísérelte valós ténybeli alapját adni annak, miért volna az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdona bármelyik ingatlan, amelyeket a családtagjai nevére íratott, és annak sem, hogy az Országgyűlés által a számára bérelt lakást kiadta egy ismerősének.

Álláspontja szerint a perbeli sértő valótlanságok túrésára a közszereplők sem kötelesek, azokkal szemben egy politikusnak sincs nagyobb túrés kötelezettsége (Győri Ítéltábla Pf.1.20.028/2020/6., Szegedi Ítéltábla Pf.11.20.331 /2021/4., Pécsi Ítéltábla 20.097/2021/4.).

A sérelemdíj mértéke vonatkozásában kifejtette, hogy a következetes bírói gyakorlat alapján a köztudomású tények alapján is megalapozott az igénye, mert a valótlan állítások kifejezetten alkalmasak a társadalmi, politikusi megítélése hátrányos befolyásolására (Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.21.096/2018/4/II.). Álláspontja szerint a sérelemdíjnak mint a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációjának és egyben magánjogi büntetésének reagálnia kell az elkövetett jogsértés tárgyi súlyára és kellő visszatartó erővel is kell bírnia. Magyarország legnézetteb televíziós hírműsorában közölt durva, kifejezetten lejárató célzattal közölt valótlanságok felróhatósága igen jelentős, ami nem teszi lehetővé a sérelemdíj összegének mérséklését.

[9] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A felülbírálat során a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, így – az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezési kérelemre tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó anyagi jognak megfelel, a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetés nem vonható le, felülmérlegelésnek nincs helye. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[11] Az alperes fellebbezésében írtak alapján az alábbiakra mutat rá.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, miszerint a sérelmezett közlések okszerűtlen következtetésen alapuló tényállítások és nem vélemények. E körben a Fővárosi Ítéltábla csupán visszautal az elsőfokú ítélet indokolására.

[12] A közlések valóságának bizonyítása az alperes érdekében állt. Az alperes a következtetése valós ténybeli alapját igazoló bizonyítékot a perben nem csatolt, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A sérelmezett közlésekben megnevezett három ingatlan tulajdoni lapja semmilyen módon nem utal a felperes személyére, tulajdonosi jogállására, azok kifejezetten cáfolják az alperes műsorában elhangzott állításokat.

Az alperes által hivatkozott családi háttérmegállapodás létét semmilyen tény nem támasztja alá, az csupán egy fiktív vélekedés, megalapozatlan feltételezés, amely nem alkalmas az alperesi jogsértés kimentésére.

[13] A felperes részére bérelt ingatlan további bérletbe adására vonatkozó közlés vonatkozásában pedig olyan látszatot keltenek a műsorban ezzel kapcsolatban bemutatott riportok, hogy a nyilatkozók ismerik a lakás használatára vonatkozó részleteket és ennek alapján állítja a híradás a konkrét, összegében is pontos jövedelemszerzés mértékét. Ezáltal a sérelmezett közlés konkrétsági szintje az adott kontextusban magas volt – függetlenül attól, hogy mások véleményére hivatkozással fogalmazta meg azt az alperes. A műsor ezen közlése azt közvetítette az átlagnéző felé, hogy egy valós ténybeli alapokon álló visszaélést követ el a felperes a részére bérelt ingatlan további bérletbe adásával.

Ezen magas konkrétsági szintű – következtetésen alapuló – tényállítások értékelése során arra kell kiemelt figyelemmel lenni az EJEB gyakorlata szerint [Dalban kontra Románia, EJEB (28114/95) 1999. szeptember 28., 49.], hogy a véleményszabadság oltalma alatt álló erős és túlzó jellegű kritikát megfogalmazó, ámde vékony ténybeli alapokon nyugvó értékítéleteknek is annál szorosabb ténybeli kötődést kell mutatniuk, minél határozottabbak. Így van ez akkor is, ha a sérelmezett tényállítás formájában megjelenő közlések közérdeklődésre számot tartó kérdés bemutatását érintik. A perbeli esetben azonban a sérelmezett következtetés alapjául szolgáló magasabb ténybeli elvárás nem teljesült, mert a közlésnek valós ténybeli alapja egyáltalán nem volt, ezért a sérelmezett következtetés okszerű levonására nem volt lehetőség.

[14] A valótlan közlések sértők a felperes személyére vonatkozóan, mert azok a tényleges tulajdonosi minőségét csalárd módon elrejtő és a részére biztosított bérleménnyel visszaélő, abból jogellenesen hasznot húzó személyként ábrázolják. Az írás elsődleges kontextusa valóban nem utal a felperes vagyonnyilatkozati kötelezettségére és annak megsértésére, azonban a hírblokk valótlan tényállítása önmagában alkalmas egy országgyűlési képviselő, egy pártban vezető tisztséget betöltött politikus társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, ezért az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a jóhírnév megsértésére és állapította azt meg a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a) pontja alapján.

[15] A felperes közszereplőkénti magasabb tűrési kötelezettségének pedig csak akkor lett volna jelentősége a fellebbezésben írtakkal szemben, ha az alperes következtetésének legalább vékony ténybeli alapja fennáll. Ugyanis az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a tények meghamisítására nem vonatkozik az alkotmányos védelem, a sajtószervek felelőssége fennáll a tudottan valótlan tény állítása miatt és akkor is, ha a sajtószerv azért nem tudott annak valótlanságáról, mert a foglalkozása alapján elvárható körütekintést elmulasztotta {7/2014. (III. 7.) AB határozat [16][17]}. Az egységes bírói gyakorlat szerint a sajtószerv

felelőssége fennáll abban az esetben is, amennyiben a sajtószerv a valótlan állítás közlését mások vélekedésére, illetőleg értesülésére alapozza (BH1990. 468., BDT2012. 2653.). A felperesnek tehát a Ptk. 2:44. §-ában, továbbá a 7/2014. (III. 7.) AB határozat [48]-[50] bekezdéseiben és a 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [40] és [48] bekezdésében foglaltak alapján – a közérdeklődésre számot tartó kérdésben – csak a valós ténybeli alapon álló közlések vonatkozásában kell a véleménysszabadság erősebb oltalma szerint fokozott türelmet tanúsítania. Ebből eredően teljesen irreleváns volt az ügy érdemét illetően – és az elsőfokú bíróság helytállóan hagyta figyelmen kívül – a felperes politikai tevékenységének tartalmát és annak célzott közönségét.

[16] A sérelemdíj meghatározása az elsőfokú bíróság mérlegelésének eredménye volt. Ehhez képest az alperes fellebbezése folytán azt kellett vizsgálnia a Fővárosi Ítéltáblának, hogy ez a mérlegelés megfelelő, okszerű volt-e.

A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíj a jogában megsértettnek az őt ért nem vagyoni sérelemért jár. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítés szabályait azzal a megszorítással kell alkalmazni, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén túlmenően további hátrány bekövetkezését nem kell bizonyítani.

A sérelemdíj intézményének kettős funkciója van: egyrészt a személyiségi jogi jogsértés vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációját szolgálja, másrészt – a hasonló jogsértések megelőzésének céljából – szankciós jelleggel is bír. Mértékének meghatározásánál a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése az eset körülményeinek vizsgálatát írja elő a bíróság számára. Az összegszerűség meghatározásánál különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és a környezetére gyakorolt hatására kell figyelemmel lenni.

[17] A Fővárosi Ítéltábla a Ptk. 2:52. § (1) bekezdésében és a 2:52. § (3) bekezdésében írtak alapján a sérelemdíj alkalmazásával egyetértett, összegének leszállítására nem látott okszerű lehetőséget. Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének alapjául szolgáló körülményeket teljeskörűen feltárta, azokat helyesen, a logika szabályainak megfelelően értékelte. Az alapul szolgáló körülmények feltárását követően a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és a környezetére gyakorolt hatását okszerűen értékelte, a sérelemdíj összegét a jogszabályi előírásoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg.

A felperes a jogsértés rá gyakorolt hatását illetően – az elsőfokú bíróság által elfogadottan – ténylegesen köztudomású tényekre hivatkozott a sérelemdíj összegének meghatározása körében. A másodfokú bíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a bírói gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elfogadható a sérelemdíj meghatározása során (BH2020.235.; BDT2018. 3821.).

[18] A Fővárosi Ítéltábla arra mutat rá, hogy annak valótlan állítása, miszerint ingatlantulajdonait családtagjai nevére irattatja, így eltitkolva a tényleges vagyoni helyzetét és a közpénzből részére, lakhatás céljára bérelt ingatlanon nyereszksedik annak további bérletbe adásával, egy politikai hitelességét nagymértékben rontja, ezen valótlan állítások alkalmasak egy országgyűlési képviselő és politikus iránti bizalom aláásására, rombolására.

Ezzel szemben az alperes a fellebbezésében nem jelölt meg olyan körülményeket, amelyek a sérelemdíj elsőfokú bíróság által megállapított összegének felülmérlegelését lehetővé tennék, megalapoznák.

Az alperes személyiségi jogsértésének felróhatóságát az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelte, az súlyos fokú volt. Az alperes a szakma szabályai által elvárható gondosságot nem tanúsította és kifejezetten megtévesztette az ellenőrizetlen és bizonytalan forrású információkon alapuló tényekre következtetésével. Műsora azt a látszatot keltette a tulajdoni lapok bemutatásával, hogy értesülései valósak és hitelesek, azok részben közvetlen tényfeltárás, részben más sajtószervek által is megerősített adatokon alapulnak. Az Smtv. 10. §-ának rendelkezésébe ütköző ezen magatartást pedig helyesen értékelte az elsőfokú bíróság súlyosan jogsértőnek a sérelemdíj összegének mérlegelésekor.

Helyes értékelés alapján jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a közérdeklődésre számot tartó, a felperes politikai hitelét nagymértékben lerontó valótlan közlés esetében a sajtónak fokozott gondossági kötelezettsége áll fenn a tényállítása hitelességének vonatkozásában. A véleménynyilvánítás szabadsága a hamis tényt állító személyt csak akkor oltalmazza, ha nem tudta, hogy a közlése valótlan és ebben a körben a foglalkozása szerint elvárható figyelmet, gondosságot, körültekintést tanúsította, figyelemmel az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB és 7/2014. (III. 7.) AB határozatában foglaltakra.

Ezen gondosságot pedig a perbeli esetben az alperes nyilvánvalóan és szándékosan elmulasztotta, megsértve magatartásával az Smtv. 13. §-ában foglalt kötelezettségét is. A cikk szándéka a pártelnök felperes lejáratása, társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolása volt, ahogy arra helyesen következtetett az elsőfokú bíróság. A valótlan és sértő állításokra vonatkozóan pedig a közszereplő tűrési kötelezettsége sem terjed ki, ezekre vonatkozóan egy politikusnak sincsen fokozott tűrési kötelezettsége.

[19] A fent írtakra tekintettel a visszatartó erőnek jelen esetben nyomatékosan érvényesülnie kell a jövőbeli hasonló jogsértések megelőzése érdekében. A másodfokú bíróság arra is rámutat, hogy a nem vagyoni sérelmet okozó jogellenes magatartások szankciója esetében a kompenzációs és a megelőző (preventív) funkció nem különíthető el élesen, az összefonódik, egymásra tekintettel fejtik ki hatásukat, amely az adott esetben alátámasztotta a keresetben kért sérelemdíj alkalmazását. A sértett számára a megítélt sérelemdíj a Ptk. 2:51. §-ában meghatározott nem vagyoni jellegű szankciók alkalmazásával együttesen orvosolja az okozott sérelmet. Erre tekintettel a sérelemdíj 800.000 forint mértékű összegét a Fővárosi Ítéltábla nem találta eltúlzottnak a jogsértés súlya, az alperes felróhatóságának mértéke és az okozott sérelem miatt.

[20] A le nem rótt kereseti illeték megfizetésének módját a másodfokú bíróság az 1990. évi XCIII. törvényt (Itv.) módosító 2022. évi XLV. törvény 70. §-a és 73. § 6. pontjában foglaltakra tekintettel határozta meg, az annak megfizetésére vonatkozó rendelkezést pontosítva.

[21] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperes a másodfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett. A jogi képviselővel eljáró felperes a fellebbezési ellenkérelmében a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámította az ügyvédi munkadíját, igényét összegszerűen megjelölte. A Fővárosi Ítéltábla a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM

rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján felszámított igényének megfelelően kötelezte a pervesztes alperest a másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdésében írtak alapján.

[22] Az alperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján, a 800.000 forint pertárgyérték után számított 64.000 forint fellebbezési illetéket. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése alapján döntött.

[23] Tájékoztatja az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. január 24.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.
előadó bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró